

Verden i Mangfoldighed, hvad enten dette nu skeer ved reent mekaniske Midler eller ved, hvad en æret Landssthingsmand (Jacobæus) sagtens ogsaa her kunde ønske optaget, kemiske eller galvaniske Midler eller ved Kunst. Det høie Thing vil see, at Udvalget fuldstændig har billiget denne Bestemmelse, og det er vistnok fuldkommen rigtigt, som den høitærede Indenrigsminister har udtalt, at der virkelig er stor praktisk Trang til en saadan Beskjærmelse for den danske Kunst. Det er meget bekjendt, at vi oversvømmes af daarlige tydske Litografier, der tilintetgjøre den Fortjeneste, som vore Kunstnere kunne have ved at henvende sig til vore egne gode litografiske Anstalter, og desværre ogsaa antaste den Ære, som gode Gjengivelser af deres Arbejder kunde forstærke dem.

Det er ikke meget væsentlige Ændringer, som Udvalget har bragt i Forslag ved dette Afssnit af Loven; den første er, saavidt jeg erindrer, endogsaa blot en Redaktionsforandring, der er nødvendiggjort ved det Botum, som det høitærede Thing nu har afgivet med Hensyn til § 1. Da der i § 1 er sat „Kunstner“ istedetfor „Maler og Billedhugger“, er det en Selvsølge, at der ogsaa her istedetfor „Maler og Billedhugger“ maa sættes „Kunstner“. Det andet Ændringsforslag gaaer blot ud paa at forandre den Tidsfrist „af 10 Aar efter Kunstnerens Død“, som Lovudkastet indeholder, til i Overeensstemmelse med Eftertryksloven af 29de December 1857, som vi under Behandlingen af Lovudkastet fra dette Dieblik af, hvor der skal tales om en Mangfoldiggjørelse af Kunstværket, slet ikke kunne holde borte fra vor Tanke, at komme til at hedde: „10 Aar at regne fra Udløbet af Kunstnerens Dødsaar“, hvorved der fjernes Tvivl om, fra hvilken Tid Perioden skal regnes. Noget vigtigere er naturligvis det Ændringsforslag, der er stillet med Hensyn til Slutningen af Paragrafen, der omhandler Arveretten for Kunstnerens Familie. I saa Henseende har Lovudkastet indskrænket Familiens Ret til kun at omfatte Eken og Børnene. Den danske Eftertrykslov tager endvidere Forældre og Søstende med, og det forekommer Udvalget, at der ikke kan være tilstrækkelig Anledning til at gjøre Forskjel. Jeg har noget nærmere udviklet dette i Udvalgets

Betænkning og skal derfor ikke ansee det nødvendigt at komme tilbage derpaa.

Det ærede Thing vil derhos see, at et Mindretal, der just ikke er meget stort, da det bestaaer af Ordføreren alene, har tilladt sig at bringe i Forslag, at den Beskyttelse, der skal ydes Kunstneren og da især hans Familie, skulde udstrækkes fra 10 Aar til at gjælde 30 Aar efter hans Død. Jeg har omstændeligt, ialtsald med nogen Omstændelighed, udviklet min Anskuelse i den foreliggende Betænkning og vilde ansee det for urigtigt her at gjentage alle mine Bemærkninger. En Hovedbetragtning, den første og sidste for mig, er den, at der ikke forekommer mig at være nogen Grund til at gjøre Forskjel mellem Forfatteren og hans Families Ret og Kunstneren og dennes Families Ret, at fra det Dieblik af, at en Kunstner giver, som den høitærede Minister kaldte det, sit Haandskrift, sit Billede i Trykken, staaer han fuldkommen identisk med Forfatteren, der giver sit Haandskrift i Trykken, og at Reglen derfor, som det synes mig, maa blive den samme. Der er nemlig ikke nogen større naturretlig Grundvold at stille Forfatteren paa end den, hvorpaa Lovudkastet har stillet Kunstneren. Jeg kan nemlig ikke være ganske enig med den høitærede Indenrigsminister i, at der ikke skulde være, hvad man pleier at kalde en naturretlig Begrundelse for Kunstnerens eller for Forfatterens Ret. Hvad den saakaldte Naturret i og for sig vilde sige herom, ja, det maa jeg indrømme, at jeg ikke veed, men at det er naturligt efter Samfundsforholdene, og efter Kunstnerens Stilling i Samfundet og i vort Fædreland at give en saadan Beskjærmelse og Beskyttelse forekommer mig ikke tvivlsomt, og netop i dette Dieblik med den ærede Ministers eget Lovudkast for os tør vi vel sige, at det i det danske Land er betragtet som naturligt, at Kunstneren saavel som Literaturen erhoder en saadan Beskjærmelse fra Lovgivningens Side. Det er saaledes min Hovedbetragtning: Der er ikke tilstrækkelig Grund til at gjøre Adskillelse mellem Kunsten og Literaturen. Den Tanke, som gaaer igjennem vor Eftertrykslovgivning, er at yde Forfatteren og efter hans Død for en vis Periode hans Familie Beskjærmelse for hans Arbejder, at tillade ham og hans Familie at